

Увод

Напредак сваког друштва одувијек је зависио од образовања, односно од знања и његове примјене у пракси. Један од пресудних фактора друштвеног напретка је и организација друштвеног живота. Сигурно је да сваки појединац, па и нација и држава, има своје проблеме, потребе, преокупације и интересовања. Све то треба да нађе своје мјесто у систему образовања. У институцијама школства остварују се постављени циљеви васпитања и образовања, тако да се и садржаји бирају у зависности од друштвених потреба.

Потреба за образовањем

Сматра се да ће у будућности друштва са најбољим образовањем заузимати онакав положај какав су некад заузимала друштва са највећим природним богатством или неким другим мјерилом моћи. Кључни фактор цивилизацијског рада постаће наука. Она то постаје у оној мјери, у којој се из непосредне производње потискује физичка радна снага човјека. У производњу улази много моћнија енергија, односно наука као производна снага, а њен утицај на техничку и технолошку основу производње све је већи. Она прожима цијели производни поступак, постаје основни покретач развоја. Претварањем науке у покретачку снагу развоја, образовање добија све важнији друштвени положај.

Стечена знања увијек коче усвајања нових и актуелних. Жеља за образовањем постаје темељна лична потреба човјека нашег доба, има своје властито извориште, самосталну путању и није потпуно зависна од технолошких и друштвених захтјева. Сваког дана учожавамо и доживљавамо неку промјену на планети тако да се људи “хране” савременим културним и цивилизацијским достигнућима, који прате промјене и у науци. Жеља за новим и савременијим повећава се непрекидно из генерације у генерацију.

Друштво у већини случајева поставља себи увијек само оне задатке у оквиру васпитања и образовања које може да ријеш и који му одговарају. Данашње друштво се све више креће према будућности, према позитивним промјенама и захтјевима друштва, а у складу са захтјевима научно-техничке револуције. Данашње школство треба да предвиди оно што се очекује за садашње и будуће генерације, а на основу садашњих научних и стручних достигнућа.

Друштвена повезаност појединца

У савременој производњи радни процес је сложена цјелина, у којој су све појединачне етапе међусобно повезане невидљивим везама. Довољно је да један дио стане и да цијели систем буде паралисан. Функционисање система зависи од беспрекорне сарадње и комуникације свих појединих радних мјеста. Од сваког појединца у радном процесу зависи пут до финалног остварења. То је уједно и један од принципа модерне и сложене технологије. За такав процес потребан је виши ниво стручности “колективног радника”, радног тијела као цјелине, а то значи и сваког појединог радника.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com